

PROLOOG

De PRO 4 knippert één keer groen en het gefluit van de vogels klinkt op slag uitbundiger.

Een mooie lentedag, eigenlijk zomerdag, dacht hij nog, zo warm was het wel, dient niet om willoos te lummelen, maar om eropuit te trekken. De natuurlijke regieaanwijzingen te volgen, niet slaafs, nee, dat had hij nooit gedaan en dat was hij hoe dan ook niet van plan, je erdoor laten leiden eerder, verrassen ook, wie weet welke catharsis deze dag nog voor hem in petto had.

Het borsteltje zorgvuldig heen en weer over het tengere oorstukje, het dagelijkse gestuntel om dat ding de gehoor-gang in te duwen, de vrolijke introductietune, één, twee, test, ja!, en elke dag ook weer evenveel verwondering over dat toestel dat hem niet alleen deed horen, maar opnieuw deed leven.

Het was het jaar van zijn persoonlijke *Shawshank Redemption*, de tunnel was ei zo na gegraven, het was alleen nog een kwestie van wachten, het momentum afwachten, de agnitio, kwestie van het meteen maar zo te noemen, om zich daaropvolgend door de spreekwoordelijke tientallen voetbalvelden stront te wurmen, aan het eind waarvan hem een apotheose te wachten stond die hij maar zelden had beleefd.

De noodzaak dwingt om met het gefluit te beginnen. Hij herinnert het zich nog levendig. Een even warme dag als deze, zoals hij steeds weer op de foto had gezien: een verschrikkelijk verzorgde tuin, een tuinhuis, een jongetje op een fiets, in die volgorde. En dat zijn vader, toen hij die stralende dag de rolluiken optrok, zich kapot schrok van het aantal

politieagenten dat de tuin bevolkte, als was die plots, zomaar in de handomdraai van nacht op dag, een toeristische attractie geworden die streng bewaakt diende te worden tegen allerlei verregaande afwijkingen, normen en waarden, zoals tegenwoordig ook wel door sommigen uit het publiek wordt gescandeerd. Roepoeteraars zijn van alle tijden.

Het jongetje op de fiets keek recht in de zon, dat zag je aan de manier waarop hij één oog krampachtig dichtkneep en met zijn linkerhand zijn gezicht enigszins probeerde af te schermen van het oogverblindende spektakel dat zich voor hem afspeelde. Het tuinhuis zag er onbesproken uit, het was het paradepaardje van zijn vader, die er de helft van zijn leven had gespendeerd aan het zorgvuldig opbouwen en uitbouwen van een eigen wereld waarin niet alleen gewerkt kon worden aan dingen die later hun plek vonden in huis, maar waar ook maquettes tot stand kwamen voor voorstellingen die hij regisseerde bij lokale toneelgroepen die terecht vonden dat hij talent had hiervoor.

En nu bezetten een tiental politiemannen dus de strakke tuin – mama had gisteren nog de graskanten zo zorgvuldig bijgeknipt dat het leek alsof ze een jurk afwerkte voor een klant die er de dag nadien mee op een trouwfeest wilde pronken – en begonnen rond te stappen, uit te meten; ze spraken elkaar geheimzinnig toe, vormden vraagtekens op hun gezichten, en naderden ten slotte met forse stap de keukendeur, waar mama ondertussen naast zijn vader was komen postvatten, zich beiden ongetwijfeld om het meest afvragend wat deze vaudeville te betekenen had.

‘Waar was u vannacht tussen twaalf en één?’ snauwde een van de agenten zijn vader toe, alsof die ter plekke en zonder enige vorm van rechtvaardiging schuldig werd bevonden aan een vreselijke moord. Zo een waarbij je je slachtoffer eerst

met een onschuldig spuitje in de nek bewusteloos prikt om hem of haar later op de tafel in je buitenverblijf vast te binden, het lijf rondom getaped, daarbij zorgvuldig het gezicht vrijlatend zodat je kon genieten van de paniekerige mimiek op het moment suprême dat de schurk in kwestie weer bij bewustzijn kwam en je, kettingzaag in de hand, de inmiddels al halfdode geen ander alternatief meer laat dan snel nog een schietgebed te prevelen vooraleer je alle losse onderdelen in een plastic zak wurmt en in de oceaan dumpt. *Dexter* had hij altijd al een geweldige serie gevonden, hoewel er tot nader order niks moorddadigs in hem te bespeuren viel.

Vader keek mama verbaasd aan, ze waren perfect op elkaar ingespeeld, één blik van hem was voldoende, dus was het vooral zij die van dan af aan repliek gaf. Of ze niet beschaamd waren om zomaar onaangekondigd op het toneel te verschijnen, nog voor het eerste bedrijf goed en wel was begonnen, of ze zich wel realiseerden dat ze een zoontje hadden dat zich zeker rot geschrokken was – dat veronderstelden ze vooral, want eigenlijk vroegen ze hem niet echt iets – en of ze misschien niet eerst eens ook maar enige uitleg wilden geven over wat die uniformen in godsnaam in hun tuin aan het doen waren. Het deerde mama niet, als zijn vader volgens haar onrecht werd aangedaan, naar de grove middelen, in de praktijk meestal de telefoon, te grijpen en de vermeende daders haar gedacht te zeggen, wat meestal neerkwam op het kordaat aaneenrijgen van lang uitgesponnen zinnen, waarin ze met duidelijke en heldere stem haar ongenoegen uitte over wat zijn vader werd aangewreven terwijl zij en de rest van de wereld vonden dat daar niks van aan was, integendeel! Haar stem onderscheidde zich klaarblijkelijk van de wolk van zijde die hij tegenwoordig bij meerdere mama's hoorde en waarvan hij op voorhand wist dat daar gegarandeerd miserie van zou komen. Snedige gedachten, beledigin-

gen en krachttermen doorspekten indien nodig haar woordenstroom, waarna ze meestal zonder pardon de lijn verbrak zonder enige vorm van afscheid van de persoon die ze zojuist de oren had gewassen. Hij had haar dat meerdere keren zien doen. Het was haar liefdesverklaring voor zijn vader.

De agent, die net de volle laag had geïncasseerd, realiseerde zich dat een aanpassing van het script noodzakelijk was wilde hij zich de woede van de vrouw voor hem niet nog meer op de hals halen, ontdeed zich van zijn pet, stelde zich voor aan zijn ouders en excuseerde zich voor het ongemak. Mama's gezicht en de hemel klaarden op. Zonder aarzelen liet de flik weten dat zich vannacht een diefstal had voorgedaan in het naburige winkelmagazijn, waar ze groenten en fruit verkochten. Hij kende die zaak zeer goed, want hij had er als jonge snaak tijdens vakanties af en toe geholpen bij gebrek aan een betere vakantiejob en omdat mama hem sowieso al een flinke taakverdeling in haar eigen zaak had toebedeeld. Zonder er veel woorden aan te verkwisten tikte ze elke maandag met haar wijsvinger op tafel om te laten weten dat de verse winkelwaar was aangekomen, de leverancier van dienst had hun garage volgestouwd, hij kon er niet naast kijken, en dat hij niet te lang moest aarzelen om een en ander naar de voorraadkelder te dragen. Dat hij de dag ervoor, tijdens het bestellen, een van de hulpjes van zijn buurman kreetjes had horen slaken in het kamertje dat eruitzag als een soort van bureau, waarvan hij veronderstelde dat er alleen maar ernstige dingen gebeurden, dat had hij thuis nooit verteld. En ook niet dat dat niet de enige keer was geweest.

Diezelfde week nog bleek dat de groenten- en fruitboer zijn eigen zaak had bestolen om een aanzienlijke som van de verzekeringsmaatschappij te kunnen opstrijken, werd zijn vader vrijgesproken van eerdere beschuldigingen en kon mama opnieuw in alle rust achter haar naaimachine

plaatsnemen om haar levenswerk ter wille van zowat de hele buurt voort te zetten. De tuin werd weer ingenomen door de vogels, die onderling van gedachten schuifelden over wat het grappigste was geweest, de mislukte encenering van de buurman of de vertoning waarbij zijn ouders zich heel even betrappt voelden en vreesden dat ze voor lange tijd achter de tralies zouden verdwijnen.

Van die dag, in die tijd van het jaar waarin er verrassend veel witte vlinders opdoken in de tuin, staat vooral het gefluit van de vogels in het geheugen gegrift van het jongetje op de fiets.

Verder lezen?

Bestel dan nu het e-book!